

Urunk megkeresztelkedése

A napi olvasmány Izajás próféta könyvéből így szól: *“Ezt mondja az Úr: Íme, az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvem telik. Kiárasztom rá lelkemet, és igazságot visz a nemzeteknek. Nem kiált majd, nem emeli föl a hangját, és szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen tanítja az igazságot, nem lankad el, sem kedvét el nem veszti, míg az igazságot meg nem szilárdítja a földön. Az ő tanítására várnak a nemzetek.”* (Iz 42,1-4)

A fenti sorok és Urunk megkeresztelkedésének vasárnapja az alázat erényét hozza elénk, de nem abban az értelemben, ahogyan a fogalom a közértelmezésben forog. Az alázat lehet alárendelődés, önmagunk leértékelése, de lehet szabadság attól, amit mások mondanak és cselekszenek. Isteni léptékben az alázat, ezen belül Jézus alázatossága erejének és szeretetének egyik kifejeződése.

Jézusnak nem volt szüksége a víz által kiáramló keresztségre és az ezzel járó megtisztulásra, hiszen ő – istenségéből adódóan – büntelen volt és bírt mindeneket, mégis odajárul a Jordán folyóhoz, hogy alámerüljön. Gesztusának kettős értéke és értelme van, hiszen egyrészt ismételten állást foglal a mindenható Isten mellett és tanúságot tesz szent küldetéséről, másrészt ez nyilvános közösségvállalás a néppel, a teremtménnyel. Úgy jelenik meg János előtt, mint egyszerű ember, egy azok közül, akik kérik és szomjazzák a keresztséget és annak ajándékait. János tiltakozására Jézus felelete az, hogy *„Hagyd ezt most, mert úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami igazságos.”* Láthatjuk, hogy minden megnyilatkozásában az emberi és isteni princípium egymással összemosódó csodája valósul meg, ahol az isteni fejet hajt, hogy szolgálhassa az embert, hogy elindulva tanítói útján magához emelje a teremtményt, és felkészítse őt a megváltásra.

Jézus keresztségének ünnepén az Egyszülött alázatának megmutatkozása és az ember felé fordulásának misztériuma mellett szemünk elé tárul az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármasának titka is. A megkeresztelkedés megrendítő mozzanatában közvetlenül az Atya kinyilatkoztatását láthatjuk. *“És íme, hang hallatszott az égből: Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik!”* (Mt, 3, 17)

Visszatérve Izajás proféta szavaihoz, gondolkodjunk el azon, hogy az információktól és állandó változásoktól telítődő világban mit jelent számunkra az, hogy Jézus sorsközösséget vállalt a világgal, magára vette bűneinket és mit jelent a világ számára ez a szent szövetség, mely általa és vele kötött.

Időzzünk el kicsit Keresztelő János alakjánál is. Ő a tisztán látó, az istent felismerő ember, aki fenntartás nélkül fogadja Jézus istenfiúságának bizonyosságát és meghajol ez előtt. Megvan-e bennünk az a szívből jövő főhajtás, amely Jánost jellemzi? Megtanultuk-e a Mestertől az alázatot, amelyre olyan gyakran van szükség, ha közel akarunk maradni egymáshoz és Istenhez? Kérjük hittel a tisztánlátás kegyelmét, hogy ne mulasszunk el soha az alázat mellett dönteni, amikor az a szeretetünk egyik kifejeződési formája lehet.